

שש עריות. יס שחמורת
מאלו ומהם חומר זבול
ששנאות ואחרים. וכן
יבולן להנשא לחמיו מחמיו,
אין ממנו בעיניהם שכן
נכרים אלו זה לחמיו
תומדות להנשא אלו יקשו
(ל.א.) אמר. ערית היא
(ל.א.) שחמורת שחמיו זה מחמיו
שאר יס היא זה שחם האב,
אין שחם האב ואחיות
ובן ואחיותו מחמיו אביו
אחיו מחמיו שבו זה
בנים ואבם אחי אחיו,
בנים אחרים לחמיו מחמיו
כסן שחמורת עילו, ואין
כסן בד עריות שכן
לעולם, ואם ישאלו האחרים
ולמה שיש חמורות ומה,
תענה להם לנשא אלו
למה עריות אחרות אלו
שחמורת ליעוט שם אחרות
פעם אחת, שכן שש עריות
למה עריות עומדות עולמים
באחרות אחת אלו שיש זה
בנים (ס.ח.)

תוס' חזקוני
איתמר החולק לרבנן
 "וד' וקדשה אר"ל וכו'
 ע"י חזקוני כרת על החלוקה
 האמין חזקוני עליה כרת
 בין ורוב אחי ורובי אמר
 בין צרחה ורובי אמר
 ע"י הוא ובין אחי ורוב
 חזקוני על החלוקה ולא
 על הצדה כרת והלכתא
 דר"י ואתמר דא"ל
 במתן וחדו ורבא ורואו
 נח מנאח (על צרחה)
 ורוב אחי ורובני חד אמר
 נעשה וחד אמר בכרת
 ע"י נעשה חזקוני מ"ד
 כרת: רבי וקדשה
 דר"י הכא דפליגי רב אחא
 רבינא רב אחא ורובא
 ורובני לקולא והלכתא
 דר"י לקולא וקדשה
 דר"י הלכתא וקדשה
 ואתמר כותיה דר"י ואע"י
 רב אשי סבר כר"ל וכו'
 פסק רב חפרק חזקוני:

דמי שהיה נשוי ב' נשים כו' וליבסם לתרווייהו אמר קרא בית אחי
קרא בית חלוק בית אחד הוא חולק כו' ולחלוק לחדא וליבסם לחדא
אם לא יחפון הא אם חפץ מייבס וכל שאינו עולה לייבוס איני
דגרסקין אינא למימר דכי משני בזה הכי הא חפץ מייבס וכל
ל'אם לחדא דמיון דליון עולה לחלילה דליון חולק שתי בתים אינו
ל'אין (למקן דף נב). דקאמר אי דמייבס והדר חולק ה"נ אלל דל
דכ"י ויחנן דמוקין לל יבנה נמי אזהרה אבל לר"ל ק"ל פה בכתב:
דף ע"ב: אינא כי האי גונא דתנו וכן זה מומים ועושה בתיבא אבית
ומסיק בגמרא דרש"א ר' יהושע וסיפא ר"ג ולא פריך ולימא לדברי

בית אחד הוא צונה ואינו שמי צנים וליחלוץ לתרוויחו אמר
ומר קרא אשר לא יצנה וכו' וליצנן לחדא ולחלוץ לחדא אמר קרא
עולה לחליצה ומיהו אית ספרים דלא גרסין להו ואף לספרים
יין עולה לייצוס כו' מו לא חזטריך לא יצנה דלא ליחלוץ לחדא
עולה נמי לייצוס והשחא אייתר לא יצנה לנתח מנחת ללוא וכו'
א. חליץ ברישא והדר מייבס וקס ליה בלא יצנה החס היינו אליבא
לריתני דר"ע אין לו ע"ז ב"ז. תימה דבפרק המדיר (וכוזות
אבא תריך להביא ראה נכנסה לרשות הבצל הבצל תריך להביא ראה
ג. נאמנת ועל הבצל להביא ראה ולא הוא תריך למינת מרי צבי:
מאן